

МИХАИЛ БУЛГАКОВ

ГАДЕН ТИП

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

Ако се вярва на статистиката, съчинена наскоро от някой си гражданин (аз лично я четох) и според която на всеки хиляда души се падат по два гения и два идиота, трябва да признаем, че шлосерът Пузирьов беше несъмнено един от двамата гении. Та прибрал се геният Пузирьов у дома си и казал на жената:

— Е, Мария, погледнато изобщо и изцяло, жизнените ми ресурси вече секнаха.

— Щото ти всичко изпиваш, негоднико — отговорила му Мария. — Сега какво ще ядем?

— Не се тревожи, скъпа жено — отговорил тържествено Пузирьов, — ще има какво да ядем.

С тези думи Пузирьов така прехапал с горните зъби долната си устна, че от нея силно бликнала кръв. После гениалният кръвопиец взел да ближе и да гълта кръвта, докато не се напил с нея като кърлеж.

След което шлосерът си нахлупил калпака, зализал си устната и се запътил към болницата на преглед при доктор Порошков.

* * *

— Какво ви е, миличък? — попитал Порошков Пузирьов.

— Ум-мирам, гражданинo доктор — отговорил Пузирьов и се хванал за рамката на вратата.

— Какво говорите? — учудил се докторът. — Изглеждате превъзходно.

— Пре... въз... ходно ли? Господ да ви съди за тия думи — отговорил с гаснещ глас Пузирьов и се запрегъвал като стъбълце.

— Но какво чувствате?

— Ми таз за-ран... взех да повръщам кръв... Е, рекох си, прощавай... Пу... зирьов... До приятно свиждане на онзи свят... Понеже ще идеш в рая, Пузирьов... Прощавай, Маря, съпруго моя, ѝ рекох... Не споменавай с лоша дума своя Пузирьов!

— Кръв ли? — попитал недоверчиво лекарят и опипал корема на Пузирьов. — Кръв, казвате? Тук боли ли?

— Ох! — отговорил Пузирьов и обърнал очи. Ще успее ли да си напиша завещанието?

— Другарю Фенацетинов — викнал Порошков на фелдшера, —
дайте стомашната сонда, ще изследваме сока.

* * *

— Тая пък дяволщина каква е? — мърморел недоумяващият
Порошков, поглеждайки в съдинката — кръв! Наистина. За пръв път
виждам кръв при толкова прекрасен външен вид...

— Прощавай, свете бели — казал легналият на кушетката
Пузирьов, — вече няма да стоя до стана, няма да участвам в заседания,
няма да утвърждавам резолюции...

— Не се отчайвайте, миличък — успокоявал го състрадателният
Порошков.

— Каква е тая коварна болест? — попитал гаснещият Пузирьов.

— Ами кръгла язва на стомаха. Ама няма страшно, ще се
оправите, но първо трябва да лежите и второ, ще ви дам едни прахчета.

— Има ли смисъл, докторе — не хавете уважаемите си лекарства
за умирация шлосер, те ще потрябват за живите... Плюйте на
Пузирьов, той е вече с единия крак в гроба...

„Как само се вайка момчето!“ — помислил си състрадателният
Порошков и дал на Пузирьов валериан.

* * *

От кръглата язва на стомаха Пузирьов спечелил 18 рубли и 79
копейки, отпуска по болест и прахчета. Прахчетата Пузирьов ги
изхвърлил в тоалетната, а 18-те рубли и 79 копейки използвал по
следния начин: 79 копейки дал на Маря за домашни разходи, а 18
рубли пропил...

* * *

— Скъпа Маря, пак свършихме парите — казал Пузирьов, — я ми капни зубровка в очите...

Същия ден Пузирьов се явил със завързани очи за преглед при доктор Каплин. Двама санитарии го водели под ръка, като архиерей. Пузирьов ридаел и нареждал:

— Сбогом, сбогом, бели свете! Загубих си оченцата от работа на фрезата...

— По дяволите! — възкликнал доктор Каплин, — толкова остро възпаление през живота си не съм виждал. Как стана?

— Ами трябва да ми е наследствено, скъпи докторе — отговорил ридаещият Пузирьов.

* * *

От възпалението на очите Пузирьов изкарал чисти 22 рубли и очила с рамка от коруба на костенурка.

Рамката Пузирьов продал на битака, а 22-те рубли ги разпределил така: 2 рубли дал на Маря, но после си взел рубли и половина обратно, като казал, че ще ѝ ги върне вечерта, но и тези рубли и половина и останалите двайсет пропил.

* * *

Не е ясно откъде успял да свие гениалният Пузирьов пет прахчета кофеин, той ги излапал и петте, от което сърцето му заподскачало като жаба. Донесли Пузирьов на носилка в амбулаторията при доктор Микстурина и докторката ахнала.

— С такъв порок на сърцето — казала току-що завършилата университета Микстурина — щеше да е редно да ви пратим в някоя московска клиника, там студентите щяха направо да ви разкъсат. Ужасно съжалявам, че такъв порок ще си иде напразно!

* * *

Порочният Пузирьов получил 48 рубли и заминал за две седмици за Кисловодск. 48-те рубли разпределил така: 8 рубли дал на Маря, а останалите 40 похарчил за познанство с някаква блондинка, която се случила във влака.

„... Ами като не мога да измисля сега от какво да се поболее — говорел си сам Пузирьов, — ще ми се наложи май да се разболея от огромен цирей на крака.“

Цирейт струвал на Пузирьов 30 копейки. За тези 30 копейки той купил от аптеката нишадър. После взел назаем от познат счетоводител спринцовка за инжектиране на мишеморка и с тази спринцовка си вкарал нишадъра в крака. Получило се нещо, от което дори самият Пузирьов взел да вие.

„Е, сега с тоя цирей ще свием от ония балами докторите 50 рубли“ — мислел си Пузирьов, докато куцукал към болницата.

Но се случило нещастие.

В болницата имало комисия начело с някакъв мрачен и несимпатичен тип с очила със златни рамки.

— Хъм — казал несимпатичният и пронизал Пузирьов с поглед през златните обръчи, — цирей, казваш? Та-ака... Сваляй панталона!

Пузирьов смъкнал панталона и докато да примигне, цирейт вече бил срян.

— Хъм! — казал несимпатичният. — Та значи в цирея ти има нишадър. Хайде, обясни ми, любезни шлосере, как се е озовал там?...

— Не мога да зная — отговорил Пузирьов, усещайки, че под него зейва пропаст.

— Аз пък мога! — казали несимпатичните златни очила.

— Не ме погубвайте, гражданино доктор — ударил го на молба Пузирьов и заридал с истински сълзи, без каквото и да било възпаление.

Въпреки това го погубили.

И така му се пада.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.